

Sygn. akt III AUa 982/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Salańska - Szumakowicz
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba SSO del. Maria Ołtarzewska (spr.)
Protokolant:	stażysta Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2016 r. w Gdańsku

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 kwietnia 2015 r.,
sygn. akt VIII U 1072/14

oddala apelację.

SSA Bożena Grubba SSA Maria Salańska - Szumakowicz SSO del. Maria Ołtarzewska

Sygn. akt III AUa 982/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. dokonał miesięcznego rozliczenia emerytury ubezpieczonego K. S. w związku z osiągniętym przez niego przychodem za poszczególne miesiące 2012 roku oraz zobowiązał go do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia emerytalnego w kwocie 15.621,90zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony K. S. domagał się jej zmiany poprzez zmniejszenie kwoty tytułem nienależnie pobranych świadczeń podlegających zwrotowi. Podniósł, iż organ rentowy dokonał błędnego wyliczenia kwoty osiągniętego przychodu za poszczególne miesiące 2012 roku oraz dokonał niekorzystnego – miesięcznego, a nie rocznego rozliczenia emerytury. Nadto, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie dał możliwości wpłaty dobrowolnej kwoty na FUS – 6.118,15zł. Powołując się na § 9 rozporządzenia z 22 lipca 1992 roku w sprawie szczegółowych zasad

zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty wskazał, iż informacja o możliwości uniknięcia zwrotu nienależnie pobranych świadczeń wskazująca błędną kwotę przekroczenia nie może być uznana za skuteczną.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego K. S..

Sąd Okręgowy poczynił następujące ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia:

Decyzją z 06 grudnia 2010 roku pozwany przyznał ubezpieczonemu K. S. prawo do emerytury od 01 maja 2007 roku. Punkt VII tej decyzji zawiera pouczenie, iż wypłata emerytury podlega zawieszeniu z powodu osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS; w przypadku osiągnięcia przez osobę uprawnioną do świadczenia przychodu w kwocie przekraczającej miesięcznie 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS, nie wyższej niż 130% tego wynagrodzenia, emerytura podlega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą niż kwota maksymalnego zmniejszenia.

Świadczenie emerytalne było wielokrotnie waloryzowane i przeliczane.

Ubezpieczony z tytułu zatrudnienia w S. (...) w G., w ramach umowy zlecenia, tytułem wynagrodzenia osiągnął kwoty po 964,10zł w miesiącach styczniu, lutym, kwietniu, maju, sierpniu, wrześniu, listopadzie 2012 roku, kwotę 1.446,15zł w marcu 2012 roku oraz kwoty po 1.337,30zł w czerwcu, lipcu, grudniu 2012 roku, łącznie kwotę 12.688,80zł.

Z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w G., w ramach umowy zlecenia, ubezpieczony osiągnął tytułem wynagrodzenia kwotę 2.575,00zł w styczniu 2012 roku, 675,00zł w lutym 2012 roku, 1.400,00zł w marcu 2012 roku, 1.435,00zł w kwietniu 2012 roku, 1.675,00zł w maju 2012 roku, 1.225,00zł w czerwcu 2012 roku, 1.400,00zł w lipcu 2012 roku, 1.575,00zł w sierpniu 2012 roku, 425,00zł we wrześniu 2012 roku, 590,00zł w październiku 2012 roku, 2.045,00zł w listopadzie 2012 roku oraz 1.500,00zł w grudniu 2012 roku, łącznie kwotę 16.520,00zł.

Z tytułu zatrudnienia w Zespole (...) w G., w ramach umowy zlecenia, ubezpieczony osiągnął tytułem wynagrodzenia kwotę 1.602,15zł w lutym 2012 roku, 1.787,25zł w marcu 2012 roku, 3.828,00zł w kwietniu 2012 roku, 2.349,60zł w maju 2012 roku, 4.491,30zł w czerwcu 2012 roku, 4.120,35zł w lipcu 2012 roku, 3.951,75zł w sierpniu 2012 roku oraz 11.106,05zł (3.922,05zł za sierpień 2012 roku + 7.184,00zł za wrzesień 2012 roku) we wrześniu 2012 roku, łącznie 33.236,45zł.

Ubezpieczony, w związku ze złożonym drukiem Rw-73, wskazującym na pozostawanie w zatrudnieniu i przewidywanie w związku z tym osiągnięcia przychodu powodującego zmniejszenie świadczenia, w okresie od 01 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku otrzymywał emeryturę zmniejszoną o kwotę maksymalnego zmniejszenia z powodu osiągnięcia przychodu powyżej 70% przeciętnego wynagrodzenia – w styczniu i lutym 2012 roku o kwotę 503,82zł, od marca do grudnia 2012 roku o kwotę 528,00zł miesięcznie.

Po dokonaniu miesięcznego rozliczenia przychód osiągnięty przez ubezpieczonego w poszczególnych miesiącach 2012 roku uzasadniał zmniejszenie emerytury łącznie o kwotę 21.909,54zł. Świadczenie emerytalne podlegało zmniejszeniu łącznie o kwotę 6.287,64zł. Wobec powyższego, ubezpieczony został zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń w kwocie 15.621,90zł.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych, bowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich rzetelności oraz autentyczności, zatem brak było, w ocenie Sądu, przesłanek, by odmówić im przymiotu wiarygodności.

W ocenie Sądu I instancji odwołanie ubezpieczonego K. S. należało oddalić.

Sąd I instancji stwierdził, iż spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy pozwany miał podstawy do dokonania rozliczenia pobieranego przez ubezpieczonego świadczenia, w sposób dokonany w zaskarżonej decyzji i czy ubezpieczony został zasadnie zobowiązany przez pozwany organ rentowy do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 15.621,90 zł.

Zgodnie z treścią przepisu art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się m.in. świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłat świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia był pouczone o braku prawa do ich pobierania (art. 138 ust. 2).

Zgodnie z przepisem art. 138 ust. 4 ustawy emerytalnej, nie można żądać zwrot kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem ust. 5.

W myśl art. 104 ust. 7 ustawy emerytalnej, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rodzinnej, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

W razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyżej jednak niż 130% tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż kwota maksymalnego zmniejszenia obowiązująca w dniu 31 grudnia 1998r. w wysokości 24% kwoty bazowej obowiązującej przy ostatniej waloryzacji w 1998r. - dla emerytury (art. 104 ust. 8).

Z ustalonego stanu faktycznego w niniejszej sprawie wynikało w ocenie Sądu I instancji, iż ubezpieczony w okresie od stycznia 2012 roku do grudnia 2012 roku osiągał przychód. Miał przy tym pełną świadomość, że osiągnięte przez niego wynagrodzenia w S. (...) w G., (...) Sp. z o.o. w G. oraz w Zespole (...) w G. mogą powodować zmniejszenie lub zawieszenie wypłaty jego świadczenia. Świadczy o tym fakt złożenia pozwanemu w dniu 24 listopada 2010 roku druku Rw-73, wskazującego na pozostawanie w zatrudnieniu i przewidywanie osiągnięcia przychodu powodującego zmniejszenie świadczenia. Druk przedłożony przez ubezpieczonego i przez niego podpisany zawiera pełne pouczenie, co uważa się za przychód powodujący zmniejszenie lub zawieszenie świadczenia, jakie są konsekwencje osiągnięcia przychodu przekraczającego wskazane w pouczeniu wskaźniki i pouczenie o obowiązku powiadomienia ZUS do końca lutego każdego roku o łącznej kwocie przychodu osiągniętego w ubiegłym roku kalendarzowym lub o kwocie przychodów osiągniętych w poszczególnych miesiącach. Takie samo pouczenie zawarte jest na odwrocie decyzji z 06 grudnia 2010 roku (pkt VII), którą ubezpieczony niespornie otrzymał, zawierają je także inne kolejne decyzje.

Ubezpieczony był, zatem zdaniem Sądu Okręgowego należycie pouczone, co do zasad dotyczących zmniejszenia lub zawieszenia wypłaty świadczenia i konsekwencji osiągnięcia dodatkowych przychodów. W związku z uzyskiwaniem dodatkowych przychodów świadczenie ubezpieczonego podlegało, zatem rozliczeniu na ogólnych obowiązujących ZUS zasadach, w oparciu o przepisy przytoczone wyżej.

Sąd I instancji stwierdził, iż wyliczenie przez pozwanego kwot osiągniętego w spornym okresie przychodu jest prawidłowe, znajduje oparcie w wystawionych przez zleceniodawców zaświadczeniach. W toku postępowania sądowego pozwany wyjaśnił ubezpieczonemu, iż przychód za sierpień 2012 roku nie został ujęty podwójnie. W

tym miesiącu zostało wypłacone świadczenie za lipiec 2012 roku w kwocie 3.951,75zł, zaś we wrześniu 2012 roku wynagrodzenie za sierpień 2012 roku w kwocie 3.922,05zł oraz za wrzesień 2012 roku w kwocie 7.184,00zł, łącznie 11.106,05zł (k. 81 i 82 akt sądowych).

Wbrew twierdzeniu ubezpieczonego, pozwany nie postąpił wbrew treści § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 22 lipca 1992 roku w sprawie szczegółowych zasad zawieszania i zmniejszania emerytury i renty (Dz. U. Nr 58, poz. 290 ze zm.), zgodnie z którym organ rentowy po ustaleniu, że łączna kwota dochodu emeryta lub rencisty przewyższyła w danym roku kalendarzowym kwotę graniczną dochodu o kwotę niższą niż kwota nienależnie pobranych świadczeń, informuje emeryta (rencistę) o możliwości uniknięcia zwrotu kwoty nienależnie pobranych świadczeń w razie przekazania na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego kwoty równej kwocie tego przekroczenia, pomniejszonej o kwotę pobranej zaliczki na podatek dochodowy, i wyznacza termin jej zwrotu (ust. 1). Jeżeli emeryt (rencista) nie dokonał wpłaty, o której mowa w ust.1, w określonym terminie, organ rentowy dochodzi zwrotu świadczeń na zasadach określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin albo w przepisach odrębnych (ust. 2). Pozwany dwukrotnie wyznaczył ubezpieczonemu termin dobrowolnej wpłaty na FUS – 10 stycznia 2014 roku (k. 665) i 31 marca 2014 roku (k. 675). Wobec niedokonania wpłaty pozwany wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję.

W tym stanie rzeczy należy uznać, iż żądanie przez pozwanego zwrotu nienależnie wypłaconego świadczenia za sporny okres znajduje pełne oparcie w treści art. 138 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Decyzja wydana przez organ rentowy była prawidłowa, a wniesione od niej odwołanie, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2015r., sygn. akt VIII U 1072/14 wywiódł ubezpieczony K. S. zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji. W wywiedzionym środku odwoławczym skarżący zarzucał:

1. naruszenie art. 104-106 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia MPiPS z dnia 22 lipca 1992r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty poprzez ich błędne zastosowanie, w szczególności § 9 tegoż rozporządzenia,
2. naruszenie art. 5 kodeksu cywilnego, gdyż ubezpieczony w świetle stanu faktycznego nie miał realnej możliwości dokonać dobrowolnej wpłaty na FUS (6.118,15zł), a nadto przekazywane były mu sprzeczne informacje odnośnie możliwości rozłożenia wpłaty na FUS na raty,
3. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie bez przeprowadzenia dowodów z rachunków potwierdzających ilość odbytych dyżurów i listy płac podpisanej przez ubezpieczonego, a tym samym nie przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości i w rezultacie dokonanie błędnych ustaleń faktycznych,
4. pominięcie w uzasadnieniu wyroku zarzutów wskazanych w odwołaniu, a dotyczących braku realnej możliwości dokonania dobrowolnej wpłaty na FUS, co narusza art. 328 § 2 k.p.c., a w konsekwencji nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy.

Apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania ubezpieczonego z dnia 18 czerwca 2014r., względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swoje stanowisko K. S. wskazał, iż w jego ocenie:

1. Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie bez przeprowadzenia dowodów z rachunków potwierdzających ilość odbytych dyżurów i listy płac podpisanej przez ubezpieczonego. Na brak tych dokumentów ubezpieczony wskazywał w piśmie z dnia 20.10.2014r.

2. Organ rentowy nie dał ubezpieczonemu realnej możliwości wpłaty dobrowolnej kwoty na FUS (6.118,15zł). Jakkolwiek termin spłaty był wydłużony do 31 marca 2014r. (z pierwotnego 27 grudnia 2013r.) to jednak nie miał on faktycznej możliwości uregulowania tej wpłaty, gdyż dopiero w lutym br. ZUS zakończył potrącanie należności w związku z rozliczeniem przychodu osiągniętego w roku 2010 (a emerytura jest jedynym źródłem utrzymania ubezpieczonego). W dniu 31 marca br. ubezpieczony wpłacił 2.000,00zł jak ratę na FUS obniżając całą należną wpłatę do kwoty 4.118,00zł. Mimo tego, Organ rentowy w dniu 13 maja br. podjął zaskarżoną decyzję. Powyższe powoduje naruszenie art. 5 k.c.

3. Niezależnie od powyższego, informacja o możliwości uniknięcia zwrotu nienależnie pobranych świadczeń (§ 9 rozporządzenia z dnia 22 lipca 1992r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty) wskazująca błędną kwotę przekroczenia nie może być uznana za skuteczną.

4. Dodatkowo ubezpieczony wskazuje, iż otrzymywał różne informacje odnośnie możliwości rozłożenia wpłaty na FUS na raty. Z informacji uzyskanej w Inspektoracie w G. wynikało, iż kwoty wpłaty na FUS nie można rozłożyć na raty (pismo z dnia 17 grudnia 2013r.). Z kolei, z pisma ZUS oddziału w G. (pismo z dnia 23 maja 2014r.) wynika, iż istniała taka możliwość.

5. Ubezpieczony wskazuje, iż pismem z dnia 06 czerwca 2014r. zwrócił się do ZUS oddziału w G. o umożliwienie wpłaty na FUS do końca 2014r. (w kwocie 6.118,15zł). Powyższy termin, mając na uwadze wysokość emerytury, jako jednego źródła utrzymania, realnie pozwoliłby ww. kwotę uregulować. Niezgodne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa i zasadami współżycia społecznego jest żądanie spłaty 13.000,00zł w terminie od października 2013r. do 31 marca 2014r., jeżeli dochód ubezpieczonego wynosi 2.000,00zł (emerytura).

Sąd Apelacyjny dostrzegł potrzebę uzupełnienia materiały dowodowej i postanowieniem wydanym na rozprawie dnia 19 listopada 2015 roku zobowiązał organ rentowy do złożenia w terminie 7 dni pisma procesowego, w którym przedstawi rozliczenie roczne emerytury ubezpieczonego w związku z przychodem uzyskanym przez niego w 2012r. i zajmie aktualne stanowisko w sprawie, mając na względzie wynik rozliczenia w wariantcie rocznym.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu stwierdził, że szczegóły dotyczące rocznego rozliczenia przychodu zawiera zawiadomienie o rocznym rozliczeniu emerytury wydane w dniu 19.11.2013r. (str. 658 akt). Z powyższego wynika, iż kwota osiągniętego przychodu przekracza wyższą kwotę graniczną przychodu za 2012r.

ZUS wyeksponował, iż najkorzystniejszym wariantem rozliczenia dla K. S. było dokonanie dobrowolnej wpłaty na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych w wysokości 6.118,15zł, co skutkowałoby wydaniem decyzji o rocznym rozliczeniu przychodu. W decyzji z uwagi na fakt, iż świadczenie w roku 2012 podlegało zmniejszeniu, Zakład uznałby, że emerytura była wypłacona w prawidłowej wysokości. Organ rentowy w skierowanym piśmie podkreślił, że wpłata na FUS jest działaniem dobrowolnym. W związku z trudną sytuacją finansową K. S. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dwukrotnie, na jego prośbę, odroczył termin dokonania wpłaty na FUS wyznaczając go ostatecznie na dzień 31.03.2014r. Z uwagi na niedokonanie dobrowolnej wpłaty na FUS w wyznaczonym terminie w dniu 13.05.2014r. została wydana decyzja o miesięcznym rozliczeniu świadczenia, w której świadczeniobiorca został zobowiązany do zwrotu kwoty nienależnie pobranych świadczeń w wysokości 15.621,90zł. W sytuacji niedokonania wpłaty na FUS został zmieniony wariant rozliczenia na korzystniejszy tzn. z rocznego na miesięczny. W przypadku niedokonania wpłaty na FUS roczne rozliczenie emerytury spowodowałoby wydanie decyzji, w której zostałyby ustalone nienależnie pobrane 32.501,96zł. Zakład stwierdziłby, że osiągnięcie świadczenie w wysokości przychodu w wysokości 62.752,15zł powoduje, że emerytura podlegała zawieszeniu na łączną kwotę 38.789,60zł i z uwagi na zmniejszenie jej w 2012r. o wartość 6.287,64zł kwota nienależnie pobranych świadczeń wynosi 32.501,96zł. Roczne rozliczenie przychodu w tej sytuacji byłoby dla świadczeniobiorcy niekorzystne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego K. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była zasadność zobowiązania ubezpieczonego K. S. przez organ rentowy do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia emerytalnego w wysokości 15.621,90zł.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził w ocenie Sądu Apelacyjnego stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd I instancji prawidłowo ocenił, iż świadczenie pobrane przez ubezpieczonego było nienależne w rozumieniu art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i podlegało zwrotowi na podstawie ust. 1 tego przepisu. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1998r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999r., z. 24, poz. 776).

Sąd Apelacyjny stwierdza, iż na podstawie należycie zgromadzonego materiału dowodowego oraz prawidłowo wskazanych oraz zastosowanych przepisów prawa materialnego Sąd I instancji trafnie wydał rozstrzygnięcie, iż decyzja organu rentowego zobowiązująca wnioskodawcę K. S. do zwrotu świadczenia z tytułu nienależnie pobranej emerytury w spornym okresie jest prawidłowa.

Sąd Apelacyjny stwierdza, iż stosownie do treści art. 104 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 748, dalej: ustawa emerytalna) prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3-8 oraz w art. 105, w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6.

Dla emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność za przychód, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych (ust. 1a).

Za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1, uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, z uwzględnieniem ust. 3 (ust. 2).

Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do emerytów i rencistów osiągających przychód z tytułu działalności wykonywanej za granicą (ust. 3).

Przepisy ust. 1, 1a i 2 stosuje się również do osób wyłączonych z obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu ustalenia prawa do emerytury i renty lub wykonujących działalność niepodlegającą obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z uwagi na podleganie temu obowiązkowi z innego tytułu (ust.4).

Przepisów ust. 1-4 nie stosuje się do honorariów z tytułu działalności twórczej i artystycznej (ust.5).

Za przychód, o którym mowa w ust. 1, uważa się również kwoty pobranych zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego i opiekuńczego oraz wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, wypłacanego na podstawie przepisów Kodeksu pracy, i kwoty świadczenia rehabilitacyjnego i wyrównawczego, zasiłku wyrównawczego i dodatku wyrównawczego (ust. 6).

Prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rodzinnej, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego (ust. 7).

W razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyżej jednak niż 130%

tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż kwota maksymalnego zmniejszenia obowiązująca w dniu 31 grudnia 1998 r. w wysokości:

- 1) 24% kwoty bazowej obowiązującej przy ostatniej waloryzacji w 1998 r. - dla emerytury lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy;
- 2) 18% kwoty bazowej, o której mowa w pkt 1 - dla renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy;
- 3) 20,4% kwoty bazowej, o której mowa w pkt 1 - dla renty rodzinnej, do której uprawniona jest jedna osoba (ust. 8).

Kwoty maksymalnych zmniejszeń, o których mowa w ust. 8, podlegają podwyższeniu, przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w kolejnych terminach waloryzacji (ust. 9).

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski":

- 1) w terminie do 14 dnia roboczego drugiego miesiąca każdego kwartału kalendarzowego - kwoty przychodu, o których mowa w ust. 7 i 8, z zaokrągleniem w górę do pełnych 10 groszy;
- 2) w terminie do 14 roboczego dnia listopada - kwoty graniczne przychodu dla mijającego roku kalendarzowego (ust. 10).

W myśl art. 105 ust. 1-3 ustawy emerytalnej wysokość renty rodzinnej, przysługującej więcej niż jednej osobie, ulega zmniejszeniu w przypadku, gdy osoba uprawniona do części renty osiąga przychód w kwocie wyższej niż 70% przeciętnego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyższej jednak niż 130% tej kwoty miesięcznie. Zmniejszenie renty następuje poprzez zmniejszenie części renty przysługującej osobie osiągającej przychód o kwotę przekroczenia, nie więcej jednak niż o kwotę, o której mowa w art. 104 ust. 8 pkt 3, pomnożoną przez proporcję części renty rodzinnej przed dokonaniem zmniejszenia i pełnej renty rodzinnej (ust. 2). Przychód osiągany przez osobę uprawnioną do renty rodzinnej w wysokości przekraczającej kwotę równą 130% przeciętnego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, powoduje zawieszenie prawa do części renty rodzinnej dla tej osoby. Wysokości części renty przysługujących pozostałym członkom rodziny nie ulegają zmianie (ust. 3).

Z kolei art. 106 powołanej wyżej ustawy stanowi, że minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe zasady zawieszania i zmniejszania świadczeń;
- 2) obowiązki emerytów i rencistów oraz płatników składek i urzędów skarbowych;
- 3) szczegółowe zasady rocznego i miesięcznego rozliczania świadczeń;
- 4) szczegółowe zasady zawieszania i zmniejszania świadczeń osobom, którym świadczenia przyznano z uwzględnieniem okresów ubezpieczenia za granicą.

W celu ustalenia, czy zachodzą przesłanki zawieszenia lub zmniejszenia emerytury lub renty, na mocy art. 127 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, emeryci i renciści zostali zobowiązani do poinformowania organu rentowego o podjęciu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego oraz - do końca lutego każdego roku - zawiadomienia o łącznej wysokości osiąganego z tego tytułu przychodu w ubiegłym roku kalendarzowym.

W zakresie rozliczenia związanego z wysokością osiąganego przychodu obowiązuje - na mocy art. 194 ustawy emerytalnej - rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty (Dz. U. Nr 58, poz. 290 ze zm.), określające obowiązki emerytów i rencistów oraz organu rentowego. W myśl § 3 ust. 3 rozporządzenia w zawiadomieniu o podjęciu działalności

emeryt i rencista składa oświadczenie, czy jego zamiarem jest osiągnięcie dochodu: (1) niepowodującego zawieszenia ani zmniejszenia świadczeń, (2) powodującego zmniejszenie świadczeń albo (3) powodującego zawieszenie świadczeń.

Przepis ten precyzuje obowiązek ustawowy i wynika z niego, że oprócz informacji o zamiarze osiągnięcia przychodu z określonego tytułu konieczne jest także określenie, jaki on będzie miał wpływ na otrzymywane świadczenie.

Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia, jeżeli z oświadczenia emeryta lub rencisty wynika, że jego zamiarem jest osiągnięcie dochodów: (1) niepowodujących zawieszenia ani zmniejszenia świadczeń - organ rentowy wypłaca świadczenia w pełnej przysługującej wysokości, (2) powodujących zmniejszenie świadczeń - organ rentowy zmniejsza wysokość świadczeń: (3) powodujących zawieszenie świadczeń - organ rentowy zawiesza wypłatę świadczeń.

Oczywiste jest, że prognozowany przez emeryta lub rencistę dochód w przekazywanym organowi rentowemu oświadczeniu o podjęciu działalności i wysokości osiąganego z tego tytułu przychodu, nie musi odpowiadać przychodowi rzeczywiście osiągniętemu w danym roku kalendarzowym, w którym dokonuje się rozliczenia świadczenia. Stąd też emeryt lub rencista jest obowiązany po upływie roku kalendarzowego do złożenia do końca lutego każdego roku kolejnej informacji - o wysokości tego przychodu uzyskanego w poprzednim roku kalendarzowym, co wynika wprost z treści art. 127 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku § 5 ust. 1 przywołanego rozporządzenia. Na tej podstawie organ rentowy dokonuje rozliczenia świadczenia za dany rok kalendarzowy, wedle zasad wynikających z § 7-9 rozporządzenia.

Wskazany § 9 wyżej wymienionego rozporządzenia stanowi, iż organ rentowy po ustaleniu, że łączna kwota dochodu emeryta lub rencisty przewyższyła w danym roku kalendarzowym kwotę graniczą dochodu o kwotę niższą niż kwota nienależnie pobranych świadczeń, informuje emeryta o możliwości uniknięcia zwrotu kwoty nielegalnie pobranych świadczeń w razie przekazania na FUS kwoty równej kwocie tego przekroczenia, pomniejszonego o kwotę pobranej zaliczki na podatek dochodowy i wyznacza termin jej zwrotu.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie ma ust. 2 § 9 ww. rozporządzenia, normujący sytuację, jeżeli emeryt nie dokonał wpłaty, o której mowa w ust. 1 w określonym terminie organ rentowy **dochodzi** zwrotu świadczeń na zasadach określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin albo w przepisach odrębnych.

Dla orzeczenia miał także znaczenie komunikat Prezesa ZUS z dnia 15 lutego 2012 roku w sprawie kwot przychodu odpowiadających 70% i 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za IV kwartał 2011 roku stosowanych przy zmniejszaniu albo zawieszaniu emerytur i renty (M. P. z dnia 27 lutego 2012r.). Przywołany komunikat w punkcie 1 podaje, że od dnia 01 marca 2012r. kwota przychodu odpowiadająca 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za IV kwartał 2011 roku wynosi 2.510,80 złotych, a w punkcie 2 wskazuje, że 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za IV kwartał 2011 roku wynosi 4.662,80 złotych.

Podkreślenia wymaga, że z przywołanych przepisów wynika, zatem obowiązek składania dwóch oświadczeń: pierwsze to informacja o podjęciu określonej działalności i o prognozowanej wysokości przychodu z tego tytułu, drugie to informacja składana na koniec lutego każdego roku kalendarzowego o wysokości przychodu osiągniętego w roku poprzednim.

Pierwsza informacja służy zawieszeniu lub zmniejszeniu świadczenia wypłacanego na bieżąco, druga składana jest w celu rocznego rozliczenia pobieranej renty lub emerytury. W treści obu tych oświadczeń musi znaleźć się informacja o wysokości przychodu, co jest oczywiste, zważywszy na zasady zmniejszania i zawieszania świadczenia wynikające z art. 104 teźże ustawy uzależniające wypłatę świadczenia oraz jego wysokość od osiąganego przychodu. Samo osiągnięcie przychodu z tytułu podjętej działalności czy też osiągnięcie przychodu w poprzednim roku kalendarzowym nie stanowi podstawy do zmniejszenia lub zawieszenia świadczenia.

Świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o

braku prawa do ich pobierania uważane są w świetle art. 138 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS za nienależnie pobrane. Ustęp 1 cytowanego przepisu wskazuje zaś, że osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

Mając na uwadze powyższe regulacje prawne należy podkreślić, że podstawowymi warunkami uznania, iż wypłacone świadczenie podlega zwrotowi, są: brak prawa do świadczenia oraz posiadanie świadomości tego faktu przez osobę przyjmującą świadczenie w związku ze stosownym pouczeniem.

Powyższe stanowisko, podzielane przez Sąd odwoławczy, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 02 grudnia 2009r., sygn. akt I UK 174/09, wyjaśniając dodatkowo, że obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia obciąża tylko tego, kto przyjął świadczenie w złej wierze wiedząc, że mu się nie należy - co dotyczy zarówno osoby, która została pouczona o okolicznościach, w jakich nie powinna pobierać świadczeń, jak i osoby, która uzyskała świadczenie na podstawie nieprawdziwych zeznań lub dokumentów albo w przypadku świadomego wprowadzenia w błąd instytucji ubezpieczeniowej. Powyższe znalazło potwierdzenie również w bardziej aktualnym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 06 marca 2012r. (I UK 331/11, LEX nr 1165287), w którym podkreślono, że żądanie zwrotu nienależnego świadczenia z ubezpieczenia społecznego jest uzasadnione tylko względem osoby, która otrzymała świadczenie bez podstawy prawnej i tylko wówczas, gdy miała świadomość, że wypłacone świadczenie nie należy jej się.

Ustęp 4 art. 138 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazuje, że nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem ust. 5, który z kolei stanowi, iż kwoty nienależnie pobranych świadczeń w związku z osiągnięciem przychodów, o których mowa w art. 104 ust. 1, podlegają zwrotowi za okres nie dłuższy niż 1 rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym wydano decyzję o rozliczeniu świadczenia, jeżeli osoba pobierająca to świadczenie powiadomiła organ rentowy o osiągnięciu przychodu, w pozostałych zaś przypadkach - za okres nie dłuższy niż 3 lata kalendarzowe poprzedzające rok wydania tej decyzji.

Przechodząc do zarzutów apelacji, Sąd odwoławczy stwierdził, iż sugerowana przez ubezpieczonego wadliwa wykładnia § 9 rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992r., w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty, nie została należycie wykazana w postępowaniu odwoławczym, tak samo, jak naruszenie przepisów art. 104-106 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ponadto ubezpieczony zarzucając naruszenie art. 104-106 ustawy emerytalnej, nie wskazał w czym naruszenie tych przepisów miałyby się przejawiać w niniejszej sprawie, stąd też trudno odnieść się do tak ogólnie postawionego zarzutu. Wsnute przez ubezpieczonego wnioski, na podstawie przywołanych regulacji, nie korespondowały z zasadami i unormowaniami odnoszącymi się do zagadnienia zmniejszania emerytury ubezpieczonego. Jak wynika z treści powołanego wyżej § 9 ust. 2 rozporządzenia, w sytuacji takiej jaka występuje w niniejszej sprawie, kiedy organ rentowy nie raz, ale trzykrotnie wyznaczał ubezpieczonemu termin do dokonania wpłaty na FUS, a mimo to ubezpieczony wpłaty nie dokonał, organowi rentowemu nie pozostawiono do swobodnej decyzji ewentualnego dochodzenia zwrotu świadczeń. Przepis mówi wprost, że organ rentowy dochodzi zwrotu świadczeń na zasadach określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin albo w przepisach odrębnych, a nie użyto zwrotu, że „może dochodzić zwrotu”.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 5 k.c. Po pierwsze w orzeczeniach Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano, że do złagodzenia rygorów prawa ubezpieczeń społecznych nie stosuje się ani art. 5 k.c., ani art. 8 k.p., umożliwiających uwzględnienie przy wyrokowaniu zasad słuszności czy współżycia społecznego. Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych mają charakter przepisów prawa publicznego, a rygoryzm tego prawa nie może być łagodzony konstrukcją nadużycia prawa podmiotowego przewidzianą w art. 5 k.c. lub w art. 8 k.p. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powyższe regulacje nie mają zastosowania, zaś materialnoprawną podstawą świadczeń emerytalno-rentowych mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: wyrok z dnia 29 października 1997 r., II UKN 311/97, OSNAP 1998/15/465; wyrok z dnia 26 maja 1999 r., II UKN

669/98, OSNAP 2000/15/597 - notka; wyrok z dnia 12 stycznia 2000 r., II UKN 293/99, OSNAP 2001/9/321 - notka, wyrok z dnia 4 kwietnia 2008 r., I UK 294/07, LEX nr 465971; wyrok z dnia 2 grudnia 2009 r., I UK 174/09, LEX nr 585709). Stanowisko to jest aprobowane przez Sądy Apelacyjne (por.m.in. wyroki Sądów Apelacyjnych: w L. z dnia 21 kwietnia 2015r., III AUa 186/15, LEX nr 1679955; w Poznaniu z dnia 29 kwietnia 2015r., III AUa 1311/14, LEX nr 1798713; w Rzeszowie z dnia 15 lipca 2015r., III AUa 264/15, LEX nr 1768711). Po drugie powoływanie się przez K. S. na naruszenie zasad współżycia społecznego nie koresponduje z okolicznościami faktycznymi ustalonymi w sprawie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dwukrotnie w toku postępowania, prolongował ubezpieczonemu termin do dokonania wpłaty w wysokości 6.118,15zł początkowo zobowiązując do zapłaty do dnia 27 grudnia 2013 roku (k. 658 a.e.), na skutek wniosku ubezpieczonego przedłużając termin do wpłaty do dnia 10 stycznia 2014 roku (k. 665 a.e.), by ostatecznie wyznaczyć nieprzekraczalny termin na dzień 31 marca 2014 roku – uwzględniając kolejny wniosek ubezpieczonego (k. 675 a.e.). Należało także podkreślić, iż ubezpieczony sam deklarował dokonanie wpłaty w stosownej wysokości w ostatecznym terminie wyznaczonym przez organ rentowy (k. 674 a.e.). Możliwość rozłożenia płatności dobrowolnej wpłaty w wysokości 6.118,15zł na raty, nie wynika z regulacji prawnych, lecz stanowi przejaw podejścia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do ubezpieczonego i nie wpływa na ocenę prawną okoliczności sprawy. Kluczowe dla rozstrzygnięcia było stwierdzenie braku wpłaty kwoty 6.118,15zł przez ubezpieczonego, co generowało dalsze skutki w sferze wysokości pobieranych przez K. S. świadczeń emerytalnych. Wskazanie przez ubezpieczonego na naruszenia przepisu art. 5 k.c. należało ocenić, jako subiektywną interpretację zdarzeń i okoliczności, do których doszło w niniejszej sprawie, która nie mogła zostać potwierdzona wobec poczynionych ustaleń. Na marginesie Sąd Apelacyjny wskazuje, że podobna sytuacja miała miejsce w związku z rozliczeniem przychodów ubezpieczonego za rok 2011. Zatem ubezpieczony znając wysokości osiągniętych przez niego w 2012r. przychodów (w kwocie 62.445,25 zł, bez emerytury) winien liczyć się z tym, że po dokonaniu rozliczenia rocznego będzie musiał dokonać wpłat do organu rentowego, a zatem winien wcześniej gromadzić fundusze na tę wpłatę.

Prawidłowa jest ocena, że wnioskodawca został należycie pouczony o okolicznościach powodujących utratę lub zawieszenie prawa do pobierania świadczenia, a zatem decyzja w przedmiocie zobowiązania skarżącego do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia odpowiada prawu. Sąd odwoławczy stwierdził także, iż prawidłowo wyliczono wynagrodzenie uzyskane przez ubezpieczonego we wrześniu 2012 roku, na które składały się: wynagrodzenie za sierpień 2012 roku w kwocie 3.922,05zł oraz za wrzesień 2012 roku w kwocie 7.184,00zł, łącznie 11.106,05zł (k. 81 i 82 akt sądowych).

Należało podkreślić, iż w toku postępowania pierwszo-instancyjnego, mimo deklaracji, iż K. S. nie przekonywały dowody przedłożone przez ZUS i G.U. M., to nie zaoferował środków dowodowych, które mogłyby poprzeć tą tezę. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne; sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Sąd Apelacyjny ocenił, iż zgromadzony przez Sąd I instancji materiał dowodowy był wystarczający dla wydania merytorycznie poprawnego orzeczenia. Twierdzenie ubezpieczonego, iż Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych w sprawie bez przeprowadzenia dowodów z rachunków potwierdzających ilość odbytych dyżurów i listy płac podpisanej przez ubezpieczonego oraz, iż na brak tych dokumentów ubezpieczony wskazywał w piśmie z dnia 20.10.2014r., jest (jak wskazano powyżej) nieadekwatny wobec oświadczenia ubezpieczonego na rozprawie dnia 16 grudnia 2014 roku, iż nie kwestionuje wyliczeń ZUS., (k. 52 a.s.). Ponadto Sąd Okręgowy dysponował listami płac nadesłanym przez Dział (...) w G. (k. 59-63 a.s.), które okazano ubezpieczonemu, a ten nie kwestionował, że podpisy na listach, sprowadzające się do inicjałów (...), nie zostały przez niego złożone. Ubezpieczonemu zapewne umknął fakt, że z przychodów za miesiące sierpień i wrzesień 2012r., wypłaconych we wrześniu 2012r. dokonano potrąceń w związku z egzekucją komorniczą w kwotach: 1.654,00zł i 3.029,70zł. Podkreślenia wymaga też okoliczność, że ubezpieczony zapewne otrzymał od zleceniodawców zaświadczenia o dochodach uzyskanych w 2012r. na drukach PIT-11. Mimo to, nie przedłożył ani tych zaświadczeń, ani też zeznania rocznego za rok 2012 złożonego do urzędu skarbowego. Przed zamknięciem rozprawy w dniu 07 kwietnia 2015r. ubezpieczony wprost oświadczył, że nie zgłasza wniosków dowodowych w sprawie. Tym samym również zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. uznać należało za chybiony.

Analogicznie Sąd odwoławczy ocenił zarzut ubezpieczonego sformułowany w punkcie 4) apelacji. Brak realnej możliwości dokonania dobrowolnej wpłaty na FUS, na którą powoływał się ubezpieczony, nie mógł wpływać na ocenę całokształtu okoliczności sprawy, w perspektywie odraczania terminów płatności przez organ rentowy. Zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał na jakich dowodach oparł się ustalając stan faktyczny w sprawie. Przywołał też przepisy, które stanowiły podstawę zapadłego wyroku.

Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, która dotyczyła rozstrzygnięcia czy ubezpieczony pobrał nienależne mu świadczenie, a jeżeli tak, to czy i w jakiej wysokości powinien zwrócić świadczenie pobrane nienależnie. Spór w tym zakresie został rozstrzygnięty przez Sąd Okręgowy, bowiem to treść zaskarżonej decyzji stanowi o zakresie badania jej słuszności w postępowaniu sądowym. Tym samym problemy finansowe ubezpieczonego nie stanowiły istoty sporu.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzając, iż zarzuty apelacyjne naruszenia tak przepisów prawa procesowego jak i przepisów prawa materialnego nie zasługiwały na uwzględnienie, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy, o czym orzekł sentencji wyroku.

SSA Bożena Grubba SSA Maria Sałańska – Szumakowicz SSO del. Maria Ołtarzewska